

Ministerier. — Jeg finder altsaa, at Forslaget for saa vidt er berettiget. Det andet, jeg vilde udtale, er dette, at jeg tror ikke, at Forslaget kan vedtages i den Form, i hvilken det foreligger. Jeg vil ogsaa sige, at jeg ikke har saa ringe Betænelighed ved Forslaget i og for sig. Det er jo ikke saa underligt, at der er ikke ubetydelige Banse- ligheder til Stede ved et saadant Forslag. Historien viser det. Det er ikke saa Gange, i det mindste en to, tre Gange i den Tid, i hvilken jeg har siddet i dette Ting, at lignende Forslag have været fremme — enten paa Tingets Bord eller underhaanden, hvilken af Delene staar mig ikke nu ganske klart — men der har stadig været saa mange Betæneligheder ved dem, at de ikke ere blevne til noget. Jeg har ogsaa adskillige Betæneligheder ved dette, og min Hovedbetænelighed er naturligvis den, at det er ikke let at stille Indhold og Form fra hinanden, og at det derfor forekommer mig, at det ikke vilde være rigtigt at give et Udvalg, som staar isoleret fra de Udvalg, som have realiter med Sagerne at gøre, Ret til at stille saadanne Forslag. Jeg taler ikke som den sidste ærede Taler om det at give et enkelt Medlem af Udvalget en saadan Ret — det vilde jeg finde aldeles forvidlet — men jeg vil tilstaa, at jeg finder ikke en Gang, at et Udvalg bør kunne gøre det. Jeg finder, at hvis man skal bruge et saadant Forslag, og jeg er som sagt sympatetisk stemt derfor, skulde det være saaledes, at man havde et Udvalg, som havde sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, og som havde ikke alene Ret til, men ogsaa den Pligt at udarbejde saadanne Forslag og sende dem til de vedkommende Udvalg, der have den Opgave at behandle Lovforslagenes Realitet. Det, tror jeg, vilde være den rigtige og praktiske Vej. At hvert enkelt Medlem af Udvalget desuden beholdt sin almindelige Ret efter Forretningsordenen til at stille en hvilken som helst ogsaa sproglig Ændring, følger jo af sig selv. Smidlertid, fordybe mig heri, skal jeg ikke, men jeg tror ikke, at Forslaget kan bruges, som det er. Jeg tror, at det fornuftigst kan henvises til Behandling af Udvalget for Forretningsordenen. Der vil da alt komme frem, og derigennem ville vi ogsaa kunne naa Maalet, nemlig finde en Form for,

hvorledes det, der ligger os paa Sinde, nemlig at saa godt dansk Sprog i vore Love, kan gennemføres. Jeg anbefaler altsaa paa denne Maade Sagen.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Jeg har forstaaet begge de ærede Talere saaledes, at de, hvad selve Sagen angaar, stole sig sympatetisk stemte for Forslaget, og allerede det forekommer mig at være noget væsenligt vundet. Naar der her kommer en almindelig Erkendelse af, at det er betydningsfuldt baade af Hensyn til Sprogets Krav i og for sig, af Hensyn til Befolkningens Tarv og af Hensyn til selve det, der fra Lovens Synspunkt er ønskeligt, naar den skal forstås og tilegnes, at en større Klarhed og Væghed og Overskuelighed end hidtil bliver de Egenstaber, hvormed Love, der skulle gaa ud i Livet, kunne gaa deres Gang gennem Befolkningen, saa tror jeg, at vi allerede er naaet et Stykke videre. Man har imidlertid fra Forslagsstillerne's Side ment, at det var ikke tilstrækkeligt at blive staaende ved en saadan almindelig Anerkendelse, en almindelig Sympati, men at det vilde have sin Betydning, hvis Sagen virkelig skal faa praktisk Indflydelse, at denne Institution ogsaa fik sit særlige Organ, hvorigennem den kunde arbejde for Sagens Gennemførelse. Saa længe en saadan Sag i en lovgivende Forsamling kun er lagt i Hænderne paa Enkeltmand, træder den let frem med Præget af at være en temmelig uhjemlet Indblanding eller at udspringe fra en mere eller mindre personlig Grille. Man vil let i paagældende Udvalg afvise den Enkeltmand, der paa et saadant enkelt Punkt synes at have valgt sig en Specialitet, hvormed han altid ulejligere dem, der skulle arbejde paa Sagens Realitet. Af saadanne Grunde er det, man har ment, at et officielt anerkendt Organ for en Bestræbelse, der er stærkt oppe baade i Befolkningen og her i Rigsdagen, vilde være paa sin Plads og kunde faa en overordentlig praktisk Betydning. Men samtidigt har man ganske vist ment, at et saadant Organ eller en saadan Institution helst skulde virke allerede ved sin Tilværelse, virke saaledes, at om muligt dens Virksomhed blev overflødig, fordi selve det, at den eksisterede, blev en moralsk Opfordring for alle vedkommende Parter til i Tide at have deres Op-